

Kristian Thulesen Dahls tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Kristian Thulesen Dahl
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

14. september 2019

Sted

Herning

Kære alle sammen

Velkommen til Dansk Folkepartis 24. årsmøde.

Endnu engang her i Kongrescentret i Herning. Tak for, at I igen i år er dukket så talstærkt op.

Vi ser nu frem til et par gode dage i hinandens selskab.

Hvor vi skal drøfte de politiske udfordringer – for vort land, men også for vort parti. Men hvor vi derudover igen i år vil huske at feste og glæde os over de mange gensyn, som et årsmøde jo også er en anledning til.

Men lad mig starte et helt andet sted.

Hjemme i min barndomsby, Nørre Snede. Hvor jeg voksede op. Blev formet og dannet som menneske. Lærte at køre på cykel. Jeg husker, hvordan mine brødre satte mig i gang hjemme på græsplænen på Falkevej 6.

Og mens jeg troede, at de holdt fast i hver sin side af bagagebæreren, gik det strålende, men i samme øjeblik jeg kiggede tilbage, og de stod grinende der langt bagude, væltede jeg med et brag.

Eller da vi skulle til den legendariske byfest – Præriefesten – dengang, der virkelig var cowboys og indianere til. Jeg skulle være indianer og være med til at indtage præriebyen, der blev forsvaret af masser af cowboys. Med indianerparyk, tomahavk og vilde skrig forsøgte vi at forcere træhegnet rundt om præriebyen.

Det må have været et syn for guder.

Godt, der ikke var iPhones dengang, og det hele blev filmet ...

Jeg var også dengang bidt af fodbold. Og jeg både spillede og trænede dem, der var yngre end mig selv. Og tænk – jeg kunne finde på at råbe: 'KOM SÅ, GUTTER!' til drengene på banen.

Tænk, hvor krænkende jeg har optrådt ... lang tid før Københavns Universitet kom os til undsætning og forklarede, hvordan vi skal tiltale hinanden ...

I lang tid var jeg målmand. Og nu nærmer jeg mig, hvor jeg vil hen med denne indledning! For vi havde mange gode kampe. Og jeg har mange gode minder fra dengang.

Men specielt én kamp husker jeg rigtig godt.

Det var en kamp imod Virklund ved Silkeborg. På udebane. Jeg kan ligeså godt sige det, som det var: Vi tabte 27-1. Og ja – rigtig husket – jeg var målmand.

Det var ikke just den fedeste oplevelse, jeg har haft. For vi kom jo til Virklund med troen på et fornuftigt resultat. Vidste nok godt, at de var gode, og det blev svært.

Men i starten af kampen havde vi da kæmpet fornuftigt for det. Men efterhånden som målene blev sat ind, blev det sværere og sværere at få os til at kæmpe – til at tro på det. Og til sidst tog det ingen tid, fra vi gav bolden op, til de havde scoret igen.

Jeg sprællede da lidt i målet for at prøve at indgyde lidt kampgejst hos holdet foran mig, men lige lidt hjalp det. Det var som at overvære et teaterstykke. Eller en træls drøm. Helt uvirkeligt. Kampen var tabt. Og vi havde fået en ordentlig én på snuden. En kæmpe ørefigen at køre hjem til Nørre Snede med.

Dén følelse, jeg husker fra dengang – den fik jeg igen 5. juni. Efter en lang valgekamp, hvor det hver eneste dag var op af bakke. Hvor vi hver eneste dag fik at vide, at målingerne gik ned.

Hvor vi hver eneste dag blev bombarderet fra alle sider på en gang. Enten af nogle, der påstod, de ville føre vores politik, eller af andre, der nedgjorde de resultater, vi havde opnået.

Vi har hele tiden vidst, at vi ville gå tilbage i forhold til det fantastiske resultat fra 2015. Men oven i den logik kom så en valgkamp, der på alle måder var anderledes end i 2015.

Dengang var valgkampen præget af kamp imod parallelsamfundene. Med imamer, der undergraver de danske samfundsværdier. Denne gang var fokus på daginstitutioner og pædagoger, der ikke var deres opgave voksen.

Dengang var fokus på, hvordan vi fik genskabt optimisme i det stolte danske landbrugserhverv. Efterdønningerne fra finanskrisen talte stadig sit tydelige sprog. Denne gang var fokus – for nu at sige det meget mildt – på klimaet, og så måtte alle landbrugsinteresser og alle andre erhvervsinteresser vige.

Og en valgkamp, hvor vores statsministerkandidat pludselig ville have en SV-regering med De Radikale som støtte. Hvor stillede dét lige vores parti?

Mange forhold, der gjorde det til en meget anderledes valgkamp. Og en valgkamp, der bestemt ikke fandt sted på vores præmisser.

Men det er ydre forhold, som vi måske ikke kunne gøre så meget ved. Som den kendte tidligere jagersoldat B.S. Christiansen siger i sine foredrag: Accepter de givne vilkår – eller lev i hvert fald med dem – og gør så noget ved de ting, du kan gøre noget ved.

Når man sidder der i skyttegraven – midt i krigen – kuglerne fyger om hovedet på én – så dur det jo ikke at rejse sig op i skyttegraven og begynde at argumentere for, at krigen burde være et helt andet sted eller skulle udkæmpes på en anden måde. Så får man simpelthen skudt knoppen af.

Nej – man må kæmpe kampen, mens den står på, så godt man kan – og så bagefter se, hvad der kan og skal laves om.

For som med fodboldkampen i Virklund ved Silkeborg. Jeg nægter at

anerkende, at vi havde behøvet tabe med 27-1. Vi kunne godt have spillet kampen anderledes. Vi havde nok stadig tabt, men var kommet derfra med et meget mindre nederlag og dermed bedre muligheder for at sætte holdet op til næste kamp weekenden efter.

Som med valgresultatet 5. juni. Jeg nægter at anerkende, at vi havde behøvet tabe så mange mandater. Vi kunne have spillet kampen anderledes. Vi havde stadig tabt mandater, men havde haft et større hold at kæmpe med i denne valgperiode, end vi har nu.

For selvom der er ydre rammer, som gør kampen for os sværere, er der bestemt også ting, vi skal tage med os og anerkende, at vi ikke har gjort godt nok. Og som vi skal have rettet op på, så vi kan få mange af de tabte vælgere tilbage igen.

Jeg indledte med at byde velkommen til vores 24. årsmøde. Og når man således snart har et kvart århundrede på bagen, er det nødvendigt med en ordentlig evaluering af, hvordan vi gør tingene.

Hvad vi skal gøre anderledes fremover. Og med valgresultaterne i maj og juni er det bare endnu mere nødvendigt, at vi går tilstrækkeligt grundigt til værks.

Allerede på valgaftenen bebudede jeg, at jeg ville tage rundt og drøfte med lokalforeningerne, hvad vi bør lære af vælgerne's besked til os. Og siden folketingsgruppens sommermøde i Rebild i starten af august har jeg haft møder med repræsentanter for alle vores 98 lokalforeninger.

Det har været en sand fornøjelse. Det har ikke drænet mig for energi til det politiske arbejde – det har givet mig ekstra energi. For selvom udgangspunktet nok var træls, har møderne givet mig ekstra tro på partiets viljestyrke.

Overalt i Danmark har jeg mødt jer tillidsfolk, som har sagt til mig: "Kristian – vi vil jo rigtig gerne være partiets ambassadører over for vælgerne! Men så skal I altså også klæde os ordentligt på, så vi kan være det!"

Og som én af vores gode folk i det nordjyske sagde på et af de første møder:

"Der er ikke noget, der er så skidt, at det ikke er godt for noget. Var vi landet på et bedre resultat, er det jo ikke sikkert, at I havde lagt op til en så grundlæggende

evaluering, som I gør nu. Men nu, hvor det gik, som det gik, kan vi mærke, at I tager det alvorligt."

Og ja – det kan jeg love jer for, jeg – og vi – gør!

Overalt har jeg også mødt jer tillidsfolk, som har sagt: Vi ser for lidt til jer. I skal komme mere rundt og møde medlemmerne og vælgerne. Og vi har så grinet og joket lidt med, at det jo sådan set er et meget bedre udgangspunkt end på et tidspunkt i et andet parti, hvor tillidsfolk hellere ville se formandens hæl end tå ... ingen nævnt – ingen glemt – jeg kan i øvrigt heller ikke huske, hvad hun hedder ...

Jeg har samlet et hav af gode råd og kommentarer fra vores møder de seneste uger. Om valgets tale. Jeres vurderinger af, hvorfor det gik, som det gjorde. Og der er særligt fire forhold, der nævnes igen og igen:

1. Vi skulle være endt i regering tilbage i 2015. Vi endte med at blive set som et parti, der ikke er parat til at tage det ultimative ansvar ved at gå i regering. Det dur ikke! Danskerne vil have partier, som er parate til også at tage dét ansvar.

Vi skulle have presset mere på dengang – vi oplevede et Venstre, som ønskede at gå selv, og som derfor ikke var parat til reelt at forhandle et regeringsgrundlag, hvor vores mærkesager kom med. Men vi accepterede alt for hurtigt, at dette var tilfældet, og mange danskere har derfor opfattet det sådan, at vi faktisk havde det meget bekvemt udenfor.

VI skulle have gjort mere – men Venstre havde nok også haft gavn af, at der var blevet dannet en bredere regering dengang. En V-DF-regering ville have haft over 40 procent af danskerne bag sig. Og det borgerlige Danmark ville have haft en mere stabil regering. Vi ville selvfølgelig fortsat have haft Anders Samuelsens stålsatte øjne at bakse med – men udgangspunktet for at gøre det ville have været anderledes.

Så spørgsmålet om regeringsdeltagelse er lære nr. 1.

2. Vores samarbejde med Socialdemokratiet blev for bombastisk. Blev for meget den ydre italesættelse end det politiske indhold. Mange af jer har understreget, at det er vigtigt, at Dansk Folkeparti kan samarbejde politisk også med

Socialdemokratiet. Men at måden, det skete på, skabte for stor tvivl om, hvorvidt vi betragter os selv som et borgerligt parti. Og når vi nu ser os selv som et borgerligt parti – et nationaltsindet parti – er det jo tosset, at vores ageren har kunnet skabe en så stor tvivl hos danskere, at mange fravalgte os i juni.

Mens vi knoklede for politisk indflydelse. Fik stoppet VLAK-regeringens ønske om at hæve pensionsalderen ud over det, der allerede er bestemt. Fik drejet skattelettelserne væk fra topskatten og over på lettelser hos folk med mindre indtægter. Ja – så havde vi ikke tilstrækkeligt blik for den tvivl om vort ståsted, som det skabte hos mange danskere.

3. Marrakech-aftalen. Mange af jer havde gerne set, at vi havde blokeret for Danmarks underskrivelse af den aftale. Og mange danskere har helt givet haft svært ved at forstå, at vi ikke kunne overbevise Lars Løkke Rasmussen om, at han ikke skulle rejse derned – dengang tilbage i december 2018.

Selvom resten af Folketinget var enigt om, at der skulle skrives under, tænker mange af vores landsmænd, at et parti med 21 procents opbakning burde kunne have forhindret det. Og ultimativt kunne vi jo også have forhindret Løkke i at skrive under. Måske så Mette Frederiksen havde gjort det alligevel efter et folketingsvalg, men så havde vi da i hvert fald trukket en streg i sandet. Og mange af jer havde foretrukket netop det!

4. Jeg nævnte tidligere, at mange af jer har sagt til mig, at I rigtig gerne vil være partiets ambassadører over for danskerne. Men at I skal være klædt ordentlig på til det. I skal simpelthen vide mere om, hvorfor vi gør, som vi gør. Vi brugte alt for megen tid i det politiske maskinrum. Forhippet på at få mest mulig politik gennemført. Rundturen viste mig da også, at der er en generel anerkendelse af, at vi fik mange resultater igennem. Men at vi glemte at få det fortalt. Kommuneret. Ikke bare til vælgerne, men også til jer i organisationen. Så I havde svært ved at forklare, hvad vi gjorde og hvorfor.

Det måske mest slående eksempel på det er finansloven for i år. Vi gennemførte supergode og seriøse ting for vores ældre. For netto 1,3 milliarder kroner på finansloven. Vi fik nedkæmpet den tåbelige ordning med en satspulje, der hvert år har drænet folkepensionen. Har forhøjet beløbet før modregning af arbejdsindkomst med i alt 100.000 kroner. Til gavn for pensionister med lidt indkomst ved siden af pensionen.

Men budskabet udadtil? Det blev til sølle 17 kroner. Og vi har tabt rigtig mange vælgere, fordi pensionisterne syntes, de blev spist af med stort set ingenting.

Eller eksemplet med det såkaldte paradigmeskifte. Flere af jer har fortalt, at I har slået ordet op, og at det intet har med udlændingepolitik at gøre. Og det er jo rigtigt. Ordet paradigmeskifte beskriver et skift i tænkemåde eller et skift fra et paradigme til et andet. En markant ændring af en opfattelse eller praksis.

Og det er jo netop det, vi ønsker på udlændingeområdet. At ni af ti flygtninge og familiesammenførte, der historisk er blevet i Danmark, skal vendes på hovedet: Så ni af ti i stedet vender hjem igen til deres hjemlande. Men er det, hvad danskerne hører, når vi bruger ordet "paradigmeskifte"?

Eller står mange af og går ud og laver en kop kaffe i stedet? Mange ting bliver indforstået mellem politikere, embedsmænd og journalister. Så når man siger et ord, ved alle på gangen på Christiansborg eller i forhandlingslokalet, hvad det drejer sig om. Det er derfor, man taler om de tykke mure ...

Så én ting, jeg tager med mig fra min rundtur, er behovet for en helt anderledes og markant styrket kommunikation internt i partiet. Det gælder både i forhold til folkevalgte i byråd og regioner, men også i forhold til de organisatorisk valgte i vores lokale bestyrelser.

Så vi kan være hinandens ambassadører for de gode ting, vi får gennemført eller foreslår. Så vi kan berige jer med informationer – og I kan holde os i ørene og sikre, at vi får tingene sagt i et sprog, der er til at forstå!

Min rundtur har også bekræftet mig i, at vi har rigtig mange folk med særdeles gode kompetencer på en lang række forskellige områder. Kompetencer, som vi ikke udnytter særlig godt i dag. Så en anderledes måde at arbejde på skal også sikre, at vi får benyttet de gode hoveder, vi har i medlemsskaren. Til gavn for os alle sammen.

Jeg vil de kommende måneder tage forskellige initiativer, som sikrer en mere direkte dialog i partiet. Jeg forestiller mig blandt andet en struktur, hvor der bliver regelmæssige fællesmøder blandt folkevalgte fra både folketing, region og byråd.

Så der er en rød tråd i vores politiske arbejde, uanset hvor det er. Det skal også styrke os frem til de lokale valg om kun to år.

Jeg forestiller mig også en anderledes inddragelse af jer, der sidder i lokalbestyrelser. Jeg ved godt, at der er stor forskel på, hvad man ønsker at deltage med, når man lader sig vælge til en lokalbestyrelse. Nogle vil blot hjælpe i lokalområdet.

Men andre vil gerne diskutere den landspolitiske udvikling og på den måde være en mere aktiv del i udviklingen af vort parti. Og dette ønske skal vi med glæde tage imod og skabe rammerne for, hvordan dette praktisk kan foregå.

Så der er nogle vigtige opgaver foran os. Som en følge af den gode og konstruktive evaluering, vi har haft. Og inden for kort tid vil jeg derfor vende tilbage til jer i organisationen med mere konkrete forslag til, hvordan vi indretter os anderledes, så vi kan gøre bedre brug af hinanden i fremtiden.

Og ja: Vi skal være hurtigere og bedre til at håndtere trælse sager, og ja: Peter og jeg skal være mindre pæne og mere skarpe – også selvom vores mødre har opdraget os til netop at være pæne og omgængelige.

Men når vi møder skrupelløse modstandere som Morten Østergaard, Zenia Stampe og Pernille Skipper, så skal vi simpelthen tage bladet fra munden og give dem kamp til stregen.

Og ved I hvad – kære venner! Vi lytter, og vi handler. For Dansk Folkeparti SKAL have fremgang igen. Vi SKAL vinde danskernes tillid tilbage. Jeg vil gå så langt som at sige, at vi har en pligt til det. For Danmarks skyld. For de kommende generationer, der skal vokse op i et trygt land.

Vi har nået en del de seneste år. Men der er SÅ meget, vi skal i fremtiden. SÅ meget, der i vores Danmark skal være styr på. Lad mig nævne otte konkrete punkter:

1. I vores Danmark er der styr på udlændingepolitikken. Udlændingepolitikken er altafgørende. Hvis vi som land ikke har styr på indvandringen, skrider alt andet også. Vores velfærdssamfund, vores sammenhængskraft, vores værdier.

Mange steder er folkekirken ikke længere en folkekirke. Men en kirke for færre og færre. Vores kristne kulturarv er under pres. Så der SKAL være styr på udlændingepolitikken.

Dansk Folkeparti fik afgørende indflydelse i 2001 og har haft det siden – med 2011 – 2015 som en undtagelse. Og vores indflydelse i dansk politik kan direkte aflæses i, hvor mange der er kommet til Danmark som asylsøgere og familiesammenførte.

Vores indflydelse indtil nu har betydet, at der forholdsmæssigt i 2050 vil være halvt så mange med baggrund i muslimske lande, end der vil være i vores naboland Sverige. En fuldstændig afgørende forskel. Men selvom det kun er det halve i Danmark i forhold til Sverige, vil det stadig være en stor udfordring. Og derfor har vi to konkrete forslag, vi ønsker gennemført de kommende år:

For det første ønsker vi gennemført et egentligt asylstop. Så man ikke længere kan opnå asyl ved selv at møde frem i Danmark. Det giver simpelthen ingen mening, at man kan vandre gennem det ene fredelige land efter det andet for så at påberåbe sig ret til asyl her i Danmark. Så det må vi sætte en stopper for! Og når man ikke kan få asyl direkte i Danmark – gad vide, hvor mange der så overhovedet vil søge hertil. Det bliver nok til at overse.

Med det sparer vi mindst et par milliarder på statens budgetter frem til 2025. Penge, der kan bruges på dansk velfærd i stedet.

For det andet skal hjemsendelsespolitikken gennemføres. Vi fik det endeligt igennem med finansloven for i år, men dermed er det jo ikke sket i praksis. Og med det nye flertal i Folketinget ser vi det allerede udhulet, så spørgsmålet er, om det overhovedet bliver til noget i denne valgperiode.

Eksempelvis har De Radikale fået gennemtruffet, at hvis man som flygtning har arbejdet her i Danmark i to år, skal man ikke rejse hjem, selvom der er blevet fred i ens hjemland. Så må man blive her med hele familien.

Det dur simpelthen ikke! Skal vi sikre trygheden i Danmark for fremtiden, er det ikke nok, at der kommer færre hertil. Vi skal også have mange, der er her allerede, til at rejse hjem igen. Så vi holder fast i kravet om en egentlig hjemsendelsespolitik.

Og var det i øvrigt ikke også noget af det, Socialdemokratiet gav indtryk af at være enig i? At flygtninge ikke skal gøres til indvandrere? Hvorfor giver de så efter her? Måske vi får svar i løbet af weekenden – Socialdemokratiet holder jo kongres i Aalborg denne weekend.

Men måske svaret i højere grad vil komme fra Nyborg, hvor De Radikale holder landsmøde. Men jo mere jubel derfra over deres genvundne indflydelse på dansk politik, jo mere behov for klare svar fra Aalborg.

Vi skal også skabe større rimelighed. Så danskerne ikke føler, de betaler uforholdsmæssigt meget til indvandrere, der ikke har været med til at bygge samfundet op. Derfor skrider vi ind over for stigende udgifter til tolkning til udlændinge.

Derfor råber vi op over de kæmpestore tandlægeregninger, der bliver sendt til danske skatteydere, på grund af tandpleje til flygtninge og migranter.

Derfor siger vi til kommunerne: Når vi nu har fået fjernet flygtninges retskrav på en permanent bolig, skulle I så ikke også udmønte det i praksis til gavn for de danskere, der har svært ved at finde en passende bolig?

2. I vores Danmark er danskerne herre i eget hus. Vi har vores selvbestemmelse som nation – som folk. Vi er et parti, der skal kæmpe for at sikre dansk selvbestemmelse. Vi skal give EU og tankerne om stadig mere centralistisk styring i Europa kamp til stregen.

Populært sagt er vi for den gamle tankegang om EF – men imod den stadig større trang til føderalisme igennem EU. Vi er imod EU, som det har udviklet sig. Men alligevel er det ikke aktuelt med en debat om Danmarks medlemskab af EU. Den kan vi tage, når der er en endelig status omkring briternes situation, og når vi en tid har set, hvordan det har udviklet sig.

Indtil da skal vi til gengæld være dem, der giver stemme til modstanden imod EU. Stemme imod et EU, der vil blande sig i snart sagt alting. Børnecheck, som vi bliver tvunget til at sende til familier i eksempelvis Østeuropa. Med en købekraft, der er fuldstændig vanvittig og gør de danske skatteydere – de danskere, der betaler gildet – til grin.

Barselsregler – hvor EU vil bestemme, hvordan barsel deles mellem far og mor.
Sociale ydelser, som EU-borgere får adgang til fra dag et.
En transportbranche, hvor der bliver færre og færre danske chauffører, fordi de underbydes af udenlandske. Hvor social dumping har let spil.

Et EU, hvor Tyskland og Frankrig ønsker et fælles forsvar, og hvor de forsøger at udnytte en i manges øjne upopulær amerikansk præsident til at fremme deres tanke.

En masse ting ved EU, der går den forkerte vej. Og hvad bliver det næste? At de andre partier vil have Danmark med i bankunionen. Og dermed hæfte for et trecifret antal milliarder kroner.

Det ønsker vi ikke! Og hvis et flertal i Folketinget vil have Danmark med i bankunionen, bør det kun ske gennem en folkeafstemning. Så vi kan få prøvet i befolkningen, om der overhovedet er flertal for det.

Og her kan Socialdemokratiets formand, Mette Frederiksen, jo passende fortælle, om hun står ved det, hun sagde i november sidste år. Nemlig:

"Jeg har det sådan, at hvis vi går ned ad det spor, der hedder bankunionen, så vil jeg mene, at det mest naturlige er at spørge danskerne. Det er selvfølgelig også set i lyset af, at vi havde en afstemning omkring forbeholdet på retsområdet, som danskerne sagde nej til."

Ja – lige præcis! Det mest naturlige vil være så at spørge danskerne! Jeg håber, Mette – at du står ved dét løfte!

Og så skal vi huske at gøre opmærksom på, at det er Margrethe Vestager og hendes flok, der i høj grad er ansvarlige for, at EU undergraver vores selvstændighed. Undergraver vores måde at indrette velfærdssamfundet på. Måske danskerne skal høre lidt mere om det? Lidt mere folkeoplysning om, hvad EU egentlig blander sig i – og lidt mindre forherligelse af at – wow – en dansker højt placeret i EU-kommissionen – er måske på sin plads. Det er jo de politiske beslutninger, vi kommer til at leve med – også efter at Margrethe Vestager går på pension.

3. I vores Danmark er det trygt at blive gammel. Vi vil et samfund, der værner

om sine ældre medborgere. Og uanset hvor i landet, man lever sit liv, skal man trygt kunne blive boende. Uanset om man bor i egen bolig eller får brug for en plads på et plejehjem.

Der er stadig for mange eksempler på forhold over for vore ældre, der ikke er o.k. Eksempelvis ældre, der ikke kan komme på plejehjem, selvom behovet er slående. Else Jensen fra Helsingør. 101 år gammel. Fik afslag på plejehjemsplads tre gange. Slidigt i knæ, ryg og hænder, sukkersyge.

Trods dagligt besøg af kommunen med hjælp til hygiejne, rengøring og mad søgte hun tre gange om plejehjemsplads, men fik afslag. Hvorfor var der i dagens Danmark ikke plads på plejehjemmet til nu desværre afdøde Else Jensen?

Eller 91-årige Hans Carl Christensen på 91. Som arbejdede på et dækcenter, til han var 84 år gammel – derfor fik han først sin folkepension der. Blev fundet dehydreret på gulvet i sit hjem og sov ind på hospitalet senere samme dag. Han havde også flere gange bedt om lov til at komme på plejehjem.

Rigtig mange ældre – som er kommet op i årene og virkelig mangler tryghed – søger forgæves om en plads på et plejehjem. For at kunne få de sidste år i nogle rammer, der skaber så meget ro og tryghed som muligt.

Det skal vi som samfund kunne gøre bedre. Derfor har vi stillet forslag om, at ældre, der passerer de 80 år, skal have et retskrav på en plejehjemsplads. Vi er helt overbeviste om, at ældre først ønsker at komme på plejehjem, når man virkelig kan mærke, at det er nødvendigt.

Så andre partiers latterliggørelse af forslaget – om at nu vil alle plus 80-årige kræve plads på et plejehjem, kan de godt pakke sammen. Omvendt, når man som ældre kan mærke, at nu er en plejehjemsplads altså nødvendig, bør vi også som samfund kunne hjælpe. Som vi burde have hjulpet Hans Carl Christensen på 91 ellers Else Jensen på 101.

4. I vores Danmark har vi det bedste sundhedsvæsen. Og det er tæt på os alle. Jeg husker nemlig tydeligt mit besøg ved akutbilen i Lemvig. Da alarmen gik, fik jeg lov til at køre med til en borger i Harboøre. I løbet af meget kort tid var vi fremme – så både en ambulance og akutbilen var til stede.

Borgeren fik med det samme en hjælp, der nærmest svarede til at rulle et lille sygehus ind i hjemmet. Dygtige folk i vort sundhedsvæsen – med hurtig indgriben – der skabte tryghed hos både den syge og familien.

Men akutbilen i Lemvig er kun kommet som følge af politisk pres. Ligesom de andre beredskaber rundt om i landet. Men for os er det vigtigt, at vort sundhedsvæsen er tæt på – uanset hvor man bor.

Da vi lavede forslaget til sundhedsreform i foråret, blev al opmærksomhed rettet mod fremtiden for regionsrådene. Det var ærgerligt. For de vigtigste ting i forslaget til sundhedsreform handlede slet ikke om politikerne i regionsrådene. De handlede om patienterne. Om hvordan mere af hjælpen til patienten kan komme tættere på folks bopæl.

Milliarder blev foreslået prioriteret til flere akutberedskaber som det i Lemvig. Til sundhedshuse i kommunerne. Som især ældre patienter og kronikere kunne få gavn af.

Der er for mange danskere blevet meget længere til det specialiserede sygehus, der skal hjælpe, når det virkelig brænder på. Til gengæld bør der så blive kortere afstande til alt det, der ikke behøver være på et specialiseret sygehus.

Det er mit håb, at størstedelen af sundhedsreformen kan blive gennemført. Til gavn for patienterne. Uanset om flertallet så ønsker, at der fortsat skal være fem regioner med politikere og embedsmænd til at betjene politikerne.

Men i vores sundhedsvæsen går vi videre end det. Vi ønsker blandt andet en ændring af vilkårene omkring tandlægebehandling. Vi vil gerne gøre det gratis for de 18-25-årige at gå til tjek hos tandlægen.

Alt for mange i denne aldersgruppe undlader at gå til tandlæge, og det går ud over livskvaliteten senere i livet. Vi ønsker også en større hjælp til de pensionister, som får store tandlægeregninger. Alt for mange får problemer med tænderne, og det er for mange ældre en stor udfordring, som vi bør hjælpe med at løse.

5. I vores Danmark er der balance. Vi skal sørge for, at der er basis for vækst og udvikling i HELE Danmark. Men vi skal gøre det på en måde, så vi får stoppet

den krig – eller hetz – der er mellem landsdelene.

Det er simpelthen ikke værdigt, at vi i Danmark ikke kan tage den debat, uden at det skal blive en kamp mellem forskellige dele af landet.

Derfor skal vi arbejde for en helt ny model for økonomisk udligning. Den nuværende er der ingen, der kan forklare. Og når den ikke kan forklares, kan den heller ikke forsvares.

De kommuner, der skal hjælpes, føler ikke, de får hjælp nok. Og de kommuner, der skal betale, føler, de betaler så meget, at de urimeligt må skære ned på servicen over for deres borgere. Så alle er utilfredse og skælder i stigende grad ud på hinanden.

Vi bør lave en model, hvor det ikke er kommunerne, der skal betale til hinanden. Hvor vi som borgere betaler en mere ens procentdel af vores indkomst til vores fælles velfærdssamfund. Hvor kommunerne så får deres andel af velfærdskagen regnet ud i forhold til deres indbyggere.

Med det mål, at alle – uanset hvor vi bor i Danmark – kan få nogenlunde den samme grundlæggende service. Så uanset hvor man skal have passet sit barn, uanset i hvilken del af Danmark, man skal gå i skole. Uanset hvor man bliver gammel.

Så kan man gøre det i tryghed for, at der er en grundlæggende offentlig service, der er i orden. At man eksempelvis ikke behøver flytte kommune for at få en ordentlig ældrepleje.

Det er et økonomisk system, vi kender fra den måde, vi finansierer sygehusvæsenet på. Hvor vi ønsker at sikre, at du kan få den samme hjælp fra sundhedsvæsenet, om du bliver syg i Frederikshavn eller på Frederiksberg.

Vores Danmark er også et Danmark, hvor hovedstaden er glad for og stolt over at være hovedstad for Danmark. Og hvor visionen for vores største byer ikke behøver at være, at de skal blive stadig større.

Men hvor fokus i stedet er på livskvaliteten for de mennesker, der allerede bor i storbyen. Hvor forureningsproblemerne og trængselsproblemerne ikke gøres

større ved, at titusinder – måske endda hundredetusinde – flere skal proppes ind i storbyerne.

Hvis vi kan sikre, at flere finder vej til det gode liv uden for storbyerne, sikrer vi også større livskvalitet for dem, der bor i vores største byer. Så bliver der også plads til flere oaser og grønne områder i byerne.

Storbyer rundt om i verden har fået nok af den evige strøm af flere og flere mennesker og har sat fokus på, at de, der faktisk skal have et liv til at hænge sammen i storbyen, også kan det. Vi er ikke nået dertil i Danmark endnu, men det kan jo også være rart at forebygge problemerne i stedet for først at gøre noget, når problemerne i bogstavelig forstand er vokset os over hovedet.

Vi kan gøre noget ved eksempelvis at sikre, at uddannelsespladser er tilstrækkeligt fordelt ud over landet. Derfor stiller vi forslag om, at mindst 10 procent af de videregående uddannelsespladser skal være uden for de fire største byer.

Det vil give cirka en fordobling af pladserne uden for de fire største byer i forhold til i dag. Planen skal også sikre, at mindst halvdelen af uddannelsespladserne på erhvervsakademierne og professionshøjskolerne er uden for de fire største byer.

For man kan spørge sig selv, hvorfor vi i dag siger til vores unge, at mens I er under uddannelse, skal I bo de dyreste steder i vort land. Hvorfor ikke i stedet give bedre uddannelsesmuligheder andre steder i landet?

Vi kan også gøre noget ved at sikre bedre lånemuligheder til både erhverv og bolig. I dag får erhvervsdrivende i landdistrikter ofte afslag på lån – alene fordi de er placeret i et landdistrikt. Og unge kan ikke få realkreditlån, men er tvunget til et dyrere banklån.

Det hæmmer udviklingen i landdistrikterne. Og ældre kan ikke omlægge lån i boligen, fordi postnummeret er forkert. Det dur simpelthen ikke. Derfor foreslår vi, at der laves en model, hvor staten samarbejder med bankerne og realkreditinstitutterne – finder en fordelingsnøgle i forhold til risikoen – så banker og realkreditter igen kommer til at låne ud.

Det dur ikke, at der er områder i vort land, der affolkes – ikke fordi folk ikke gerne vil bo der, men fordi vi har fået skruet nogle alt for firkantede regler sammen efter finanskrisen for ti år siden.

For os i DF handler et Danmark i balance også om dem, der ikke er med på vognen. De udsatte, de arbejdsløse, de, der føler sig som kasterbold fra jobprøvning til jobprøvning via jobcentret.

Vi skal blive bedre til at hjælpe dem, der har ar på sjælen. Psykiske, mentale problemer. I stedet for mange menneskers følelse af, at systemet faktisk gør dem mere syge.

Vi skal gøre mere for de nedslidte. Vi kommer her i efteråret til at indføre den seniorpension, vi blev enige om før valget. Den er der stadig flertal for i Folketinget. Men derudover skal vi gøre mere for at hjælpe nedslidte til at blive omskølet. Der er jo rigtig mange, der hellere vil det end blot forlade arbejdsmarkedet.

Og så er der jo spørgsmålet om Arne? Hvor længe Arne skal vente, før han må se Socialdemokratiets forslag til tidligere folkepension?

Kære Mette oppe i Aalborg: Måske du i dag vil løfte sløret for, om Arne er omfattet af jeres nye model? Er mureren, er tømreren, er frisøren? Vi er mange, der er spændte. Og hvis du ønsker Dansk Folkepartis støtte til at gennemføre en model for tidligere folkepension for nogle udvalgte grupper, er det vel rimeligt, at vi – og danskerne i øvrigt – må se, hvem grupperne er?

Og hvordan I er nået frem til at udvælge lige præcis dem fremfor andre..?

Så til Socialdemokratiet: læg kortene åbent frem. Stop med at fedtspille!

6. I vores Danmark tager vi hensyn til klima og miljø.

Vi har op til årsmødet i dag trykt helt nye eksemplarer af vores klimapolitik. Enten har I allerede fået et eksemplar – ellers får I det her i pausen. Vi slår det selvfølgelig fast: at der er både menneskabte klimaforandringer OG klimaforandringer, som kommer, uanset hvad vi gør.

De menneskeskabte klimaændringer ønsker vi at mindske, så meget det kan lade sig gøre. Derfor er vi helt med på den gradvise omstilling af vores varme og energiforsyning til stadig mere vedvarende energi, som også vores tilslutning til en lang række aftaler de seneste år er udtryk for.

Vi ønsker, at Danmark lever op til de internationale aftaler, vi har påtaget os i forhold til reduktion af klimagasser. Vi taler altså ikke om, HVORVIDT der er klimaforandringer, eller om, HVORVIDT vi skal bidrage til at bekæmpe forandringerne, men om HVORDAN vi bedst gør det.

Og vi vil insistere på, at vi hele tiden har hjernen koblet til, når vi træffer beslutninger. At vi ikke gør det med følelserne alene. Hjælper det, vi gør, klodens klima? Eller handler det kun om at pudse vores glorie?

Når eksempelvis svenske Greta tager til klimatopmøde i New York og kræver at sejle over Atlanten for at skåne klimaet – og det så viser sig, at det havde været meget bedre for klimaet, om hun havde taget flyet – for fem personer flyver til New York for at sejle båden tilbage – ja, så bør der lyde et ramaskrig.

Men i stedet bliver det forsøgt tiet ihjel, for svenske Greta er blevet et klimaikon, så hende må man ikke kritisere.

Jeg siger: Stakkels unge pige, der på den måde bliver misbrugt af de voksne, der i stedet burde rådgive og hjælpe. Stop det dog!

Eller når eksempelvis regeringens støtteparti Enhedslisten åbent fortæller, at de vil halvere dansk svineproduktion.

Nu er Danmark jo storeksportør af svinekød, så mon ikke det blot vil betyde, at svineproduktion i Ukraine eller Polen bliver større? Har det globale klima så fået det bedre? Eller har vi blot stoppet et ellers mere klimabevidst dansk landbrug i at have vækst og beskæftigelse?

Vi tilslutter os ambitiøse målsætninger. Men for verden som sådan. Ikke for Danmark alene. Derfor foreslår vi også, at vi fra dansk side fokuserer meget på forskning og udvikling, så vi kan hjælpe den rigtige udvikling på vej – uden det behøver gå ud over den danske levestandard.

Samt at vi vælger løsninger i samarbejde med erhvervslivet – herunder landbruget – så vi går fælles fremad i stedet for at gøre det til en modsætning mellem arbejdspladser og almindelige danskeres lønindkomst og så klimaet.

Og så anerkender vi altså også, at der er klimaforandringer, der kommer, uanset hvad vi gør. Derfor er det også et politisk ansvar at sikre de tilpasninger, der gør det muligt at leve med de klimaforandringer, der kommer.

Det vil kræve meget. Både her i Danmark, men også internationalt. Derfor foreslår vi også, at en større del af dansk ulandsbistand fremover målrettes klimatilpasninger for dem, der lever i områder af verden, hvor uundgåelige klimaforandringer vil forekomme.

Vi skal hjælpe folk i deres eget nærmiljø.

7. I vores Danmark sikrer vi ordentlige rammer for produktion og udvikling.

Vi ved nemlig, at vores velstand sikres af alle dem, der står op hver morgen og holder Danmark i gang. Om det er inden for det offentlige med læger og sygeplejersker, ældreplejen, politi og brandvæsen og så videre. Eller det er inden for det private med murere og tømrere, brolæggere, landmænd eller ansatte i offshoreindustrien og så videre.

Iværksættere, der er nået langt. De, der startede helt selv, som Lars Larsen – men også dygtige erhvervsfolk, der har taget virksomheden med fra tidligere generationer – holder den vedlige – og leverer den videre til næste generation, som Jørgen Mads Clausen og Kirk Kristiansen.

Vores stolte landbrugserhverv som giver store eksportindtægter til Danmark. Og gør Danmark kendt for høj fødevarerikkerhed.

Et landbrug, der også gerne vil klimaet. Som jeg så i valgkampen, da jeg besøgte mælkeproducent Anders Nørgaard fra Hogager ved Holstebro. Anders har en bedrift med cirka 1.500 køer – har etableret et biogasanlæg til cirka ti millioner kroner, der skal levere energi til 1.100 husstande.

Anders – sammen med mange andre i landbrugserhvervet – som knokler dagen lang, orker simpelthen ikke samtidig at skulle beskyldes for ikke at ville klima og

miljø. Helt ærligt – de kan ikke leve uden at være i samklang med naturen.

De lever af den! Så lad dem – ligesom industrien – være medspillere i udviklingen af vores Danmark. Så sikrer vi arbejdspladserne også til de kommende generationer.

Vi vil komme mere ind på landbrugserhvervet og dets samspil med klima og miljø, når vi byder vores gæstetaler velkommen i morgen søndag.

8. I vores Danmark har vi nærpoliti, der skaber tryghed, og vi bekæmper udlændinges kriminalitet.

Her i efteråret skal der laves et nyt flerårigt politiforlig. Selvom vi de seneste år har fået flere politifolk uddannet, ligesom vi har fået etableret en politiskole i Vestdanmark, er vi slet ikke færdige.

Der er stadig for mange steder, hvor politiet ikke er synlige. Hvor vi har brug for mere nærpoliti. Politi til at skabe tryghed. Bekæmpe banderne. Bekæmpe kriminelle udenlandske netværk, som står bag narko, eller som står bag nogle af de mange organiserede indbrud i danske husstande.

Og det er i høj grad udlændinges kriminalitet, der skaber utryghed her i landet. Rapporten "Indvandrere i Danmark 2018" fra Danmarks Statistik er netop blevet revideret med nye tal fra 2017.

Tallene viser, at kriminaliteten i 2017 var 60 procent højere blandt mandlige indvandrere, og 234 procent højere hos mandlige efterkommere med ikke-vestlig oprindelse end hele den mandlige befolkning.

Øverst på listen optræder mandlige libanesere, der – når man korrigerer for alder – for efterkommernes vedkommende er næsten fire gange så kriminelle som gennemsnittet af mænd. Skarpt forfulgt af mandlige efterkommere fra Somalia, Marokko og Syrien.

Det såkaldte voldsindeks er 351 for efterkommere fra ikke-vestlige lande. Det vil altså sige, at efterkommere fra disse lande er 3,5 gange så voldelige som befolkningen som helhed. Efterkommere fra Libanon har – igen korrigeret for alder – et indeks for voldsforbrydelser på 668. De er altså 6,6 gange så voldelige

som befolkningen som helhed.

I vores fængsler er der per 1. januar i år 3.879 indsatte. Af dem er 1.021 enten indvandrere eller efterkommere fra ikke-vestlige lande. Det betyder, at indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande samlet set er overrepræsenterede med 255 procent i forhold til deres faktiske andel af befolkningen.

Korrigerer man for, at denne befolkningsgruppe er yngre end hele befolkningen samlet, er det stadig hele 171 procent.

Det er jo helt vildt. Og vi skal ikke acceptere udlændinges kriminalitet her til lands.

Vi vil derfor foreslå:

Mere politi

Hårdere straffe til udlændinge, der begår kriminalitet

Hurtigere og mere effektiv udvisning af kriminelle udlændinge

Gruppeformand Peter Skaarup vil komme meget mere ind på disse forhold i sin tale til årsmødet i morgen formiddag.

Lad mig afslutningsvis endnu engang takke jer for at have fundet vej hertil. Til en weekend, hvor vi både skal diskutere med hinanden. Blive klogere undervejs – men også feste og nyde de mange gensyn.

En weekend, hvor vi skal fokusere på de mange politiske mål, vi har for Danmark. Hvor vi viser danskerne, at vi er et stærkt parti – med stort sammenhold – et parti, som danskerne ved, hvor de har. Som de kan have tillid til.

Men også et parti, som vedkender sig at kunne begå fejl. Men som lærer af de fejl og kommer videre. Som jeg kom ind på i starten af talen, er der forhold de sidste fire år, som vi skulle have håndteret anderledes. Det tager vi med os herfra.

Og så sætter vi handling bag ordene i forhold til, at vi skal organisere os anderledes. Så vi sikrer, at vi klæder hinanden bedre på. Så alle er bedre i stand til

at tage kampen op for et bedre og mere trygt Danmark.

I Dansk Folkeparti vil vi nemlig hinanden. Vi glæder os til en weekend sammen. I hinandens selskab. Vel mødt til årsmøde 2019 her i Herning Kongrescenter.

Kilde

www.danskfolkeparti.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Dansk Folkeparti, Politisk tale

Relateret

Kristian Thulesen Dahls tale ved Dansk Folkepartis årsmøde
14. september 2013

Kristian Thulesen Dahls tale ved Dansk Folkepartis årsmøde
19. september 2015

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-thulesen-dahls-tale-til-dansk-folkepartis-aarsmoede-2019>